

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3348/2020
28.04.2021 године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миомир Мишић адвокат из ..., против туженог Оператора дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ доо Београд, Огранак Електродистрибуције Врање, кога заступа Ивана Мараш адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 224/20 од 03.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 224/20 од 03.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 224/20 од 03.02.2020. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врању П 320/18 од 14.11.2018. године, исправљеним решењем истог суда од 21.10.2019. године, ставом првим изреке, одбачена је као недозвољена тужба којом је тражено да се утврди да тужилац према туженом има право на правилан обрачун дуговања за утрошену електричну енергију на ЕД бројилу .., за период од 06.11.2011. године до 06.11.2012. године, у износу од 25.264,83 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 224/20 од 03.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено је решење Основног суда у Врању П 320/18 од 14.11.2018. године, исправљено решењем истог суда од 21.10.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту ЗПП),

ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. У нижестепеним одлукама изражен је правни став да тужилац нема правни интерес да тужбом тражи утврђење неистинитости садржине исправе, односно нетачност података унетих у рачун као једнострану исправу издату од стране туженог, јер се ради о доспелом потраживању о чијој се висини и основаности може расправљати само у поступку који се води ради исплате потраживања које је том исправом фактурисано. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем нижестепених судова и ревизијског суда у примени овог правног института, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити за уједначавање судске праксе, односно новим тумачењем права.

С тога је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а ставом 2. истог члана је прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности, у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па зато ревизија тужиоца није дозвољена применом члана 479. став 6. у вези члана 420. ст.1. и 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**